

... ÉS AZ UTOLSÓ DAL

nem jön ki hang a torkodon, csak e pár szobor
fogad, gránitkőből faragott csupa torzó,
hevernek szerte a parti homokban
ide rogyva süppetegen,
tajtékkígyók tekerőznek
reájuk és a nap lehel infravörös fényt,
ölkbe fut föl a habsivatag
– dagály – s a hónuk alól a fér-
gek, rákocskák elinalnak...
és hallod – utolszor? – igen,
tranzisztoros recseg valahol, valahonnan,
talán elejtve fövényfonadékon,
belőle szólhat a dal, valaki, valahonnan
– csitt! – énekel, búsong pianóban,
egy dal – beatblues – az utolsó,
a falvak, városok elnéptelenedtek és
e rekedt bariton szerelemről bánakodik,
ki tudja, miért odahagyta ribanca,
mily fájdalom, düh, mással andalog el,
eh, visszafáj gyönyörükre,
hogy egykor pálmásorban sétakocsiztak,
miközben mandolinon napenyészett
egy pescatore a nápolyi allén...
de ím' zörejjé válik a szó,
halkul, kimúlik a dal,

*a föld kihal, lángolnak a rémteli utcák,
kőmorzsalékká nyirkuszodott a szív,
s a nők többé sohasem cicomáznak...
iszapba merült el a rádió, zene, tévé,
se hang, se... apokalipszis...
csak itt, a kietlen parton látni e szobrokat,
hullámok nyaldossák a lábaikat még,
behemótok, izmaikon mohaállat
tenyészik, amarra holt madarak
és már nem zöldel az alga,
napfeljövettől napszentültig az orruk,
a szájuk égő gázt böfögint, lövell,
akár az osztrigafarkasok
a halpiacon tűz-gőzt pipálva,
csend héjasodik... na, mondd:
ki fog itt dalra fakadni? se csicsörke, poszáta,
uramisten, az emberről hírt adni ki fog?
hogyan hajdan a költők verseket írtak,
mondd, énekelni ki fog, talán
beomló parton e torzók?*

AMERRE A SZÉL FÚJ

csavargótársamnak, M. E.-nek

el innen bárhová felejteti holdbanyám!

*– vágyunk hullámverése, halld-e, morajlik –
ifjodva szélanya partjai mentén
jolléval, gépkocsikon, repülővel,
gyalog... és vissza se intve*

szomszédnak, vérszívó rokonoknak, a múltnak,

*na, pá rosszkezd-lovagolta világ!
szökésben életem, önmagam
elől veled – el! – ahol csak
egyszerűen csavargók*

napon sült állobók lehetünk elidőzve

*a Montmarte-on vagy a nápolyi allé
pálmatorán, el a hellaszi éj
narancsokertjeibe, mindegy
hová, amerre a szél fúj*